

יוצא לאור לפרשת מקץ ה'תשפ"ו
(מספר 10)

מפרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

בעניני גאולה ומשיח

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, ניו.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות חמשים ושנים לבריאה

ה' תהא שנת נפלאות בכל

שנת הצדי"ק לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מפתח ותוכן

פרשת מקץ

- א. פנימיות הגלות - גאולה 3
ביאור בפרש"י פרשתינו מד, ז ד"ה חלילה לעבדיך

פרשת מקץ - חנוכה

- ב. יהודי מקשר כל ענין לגאולה 9
השייכות דחנוכה, ד' דחנוכה, ופרשת מקץ - לציפי' של הגאולה
האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו

- ג. מקץ - סיום הגלות (קץ הימים) ותחילת הגאולה (קץ הימין) 11
עיקר היו"ט דחנוכה ע"י הדלקת נרות דשמן - קשור עם ההכנה
לגאולה העתידה; הקשר לפ' מקץ הרומזת ל"קץ הימים", וביאור
המשך הפרשיות וישב-ויחי, פעולת יעקב גם במצרים; הוראות בפועל

חנוכה

- ד. הוספה במצות צדקה לקירוב הגאולה 19
האמונה והציפי' לביאת המשיח; להוסיף במצות הצדקה

הוספה / בשורת הגאולה

- ה. משיחות ש"פ מקץ, שבת חנוכה ה'תשנ"א 22
כלו כל הקיצין וכבר עשו תשובה וסיימו הכל; ולכן שקועים
ב"אחכה לו בכל יום שיבוא"

- ו. משיחות ש"פ מקץ, שבת חנוכה, אדר"ח טבת ה'תשנ"ב 25
כבר נשלמו כל הענינים וצריכים רק לפתוח את העינים ולראות
ש"הנה זה המלך המשיח בא"; להוסיף מיום ליום בענינים
המביאים את הגאולה בפועל, ומהם: חיזוק האמונה התשוקה
והצפי' לביאת המשיח; הוספה בלימוד והפצת פנימיות התורה

Reprinted with permission of:
"Vaad L'Hafotzas Sichos"
by:

Moshiach Awareness Center,
a Project of:
Enlightenment For The Blind, Inc.
602 North Orange Drive.
Los Angeles, CA 90036

Tel.: (323) 934-7095
Fax: (323) 934-7092
<http://www.torah4blind.org>
e-mail: yys@torah4blind.org

Rabbi Yosef Y. Shagalov,
Executive Director
Printed in the U.S.A.

מקץ

פנימיות הגלות – גאולה

א. בפסוקי „ויאמרו אליו גו' חלילה לעבדיך מעשות כדבר הזה“, אומר רש"י שני פירושים על התיבות „חלילה לעבדיך“: „חולין הוא לנו ל' גנאי. ותרגום חס לעבדך חס מאת הקב"ה יהי עלינו מעשות זאת והרבה יש בגמרא חס ושלוס“.

גם לפני כן בפ' וירא, בטענת אברהם לקב"ה „האף תספה צדיק עם רשע“², נאמרה הלשון „חלילה לך מעשות כדבר הזה“³, ושם מפרש רש"י את התיבות „חלילה לך“: „חולין הוא לך יאמרו כך הוא אומנתו וכו'“.

וצריך להבין:

א) מדוע בפ' וירא, בה נאמרה הלשון „חלילה“ בפעם הראשונה מסתפק רש"י בפירוש „חולין הוא לך“, ובפרשתנו אין הוא מסתפק במ"ש „חולין הוא לנו“ ומוסיף: „לשון גנאי“ – אם „חולין“ טעון הסברה, ה"י על רש"י להסביר זאת בפעם הראשונה?

ב) יתירה מזו: לא רק שכאן מוסיף רש"י את התיבות „לשון גנאי“, אלא שהוא גם מוסיף פירוש שני – „ותרגום וכו'“; מדוע בפ' וירא די בפירוש „חולין הוא לך“, וכאן אין זה מספיק וצריך להגיע לפירוש שני?

ב. והביאור בזה:

בפ' וירא נאמרה הלשון „חלילה“ כלפי הקב"ה, שלגביו הענין של „חולין“ וחול אינו שייך כלל, ולכן די לומר ש„עשות כדבר הזה“ (בתמי) – זהו כיון ש„חולין הוא לך“, ובזה גופא כבר ברור שלגבי הקב"ה הדבר מופרך לגמרי.

אבל בפרשתנו, בה מדובר בנוגע לבני אדם שכן מתעסקים ב„חולין“ – דברי חול – לגביהם „חולין הוא לנו“ (בלבד) אינו טעם מספיק כדי לשלול „מעשות כדבר הזה“ (לקחת את גביע הכסף), כי מה הבהלה בכך שבני אדם עשו דבר שהוא „חולין“?

לכן כאן מוכרח רש"י להוסיף, ש„חולין הוא לנו“ הוא „לשון גנאי“: כאן הלשון „חולין“ (אינה מוגבלת לתוכן של חול, אלא היא גם) מציינת שהדבר מגונה, ובמילא מופרך.

ג. אבל פירוש זה אינו מספיק, כי לומר ש„חולין הוא לנו“ הוא „לשון גנאי“ – שייך רק כאשר מדובר על אדם כזה שמצד מעלתו וחשיבותו אין לו כל שייכות לעניני חול; ולכן כאשר הוא מציין דבר מסוים כ„חולין“, זהו

(4) ולהעיר מהשינוי בתיב"ע, שבפ' וירא מתרגם „חולין“, וכאן – „חס“.

(5) משא"כ בפרש"י נח (ט), כ), „ויחל, עשה עצמו חולין“, (ותו לא) – כי שם אינו גנאי רק „חולין“ לחוד, בהמשך פרש"י „שה"י לו לעסוק תחלה בנטיעה אחרת“.

משיחת ש"פ מקץ תשכ"ה. נדפס בלקו"ש חס"ו ע' 359 ואילך. תרגום מאידית.

(1) פרשתנו מז, ו.

(2) יח, כג.

(3) שם, כה.

שאפילו (בשוגג) נכשל בדבר כזה⁹.

אבל מאחר שבתנ"ך לא מצינו ש"חלילה" פירושו "חס" - (רש"י מוכרח להבהיר שעכ"פ בגמרא יש הרבה ולכן, מביא זאת רש"י רק כפירוש שני, והפירוש הראשון והעיקרי הוא, ש"חלילה" פירושו "חולין הוא לנו".

ד. ההוראה מפירוש רש"י זה בעבודת ה':

אדה"ז מבאר בתורה אור¹⁰, ש"בחי" האבות צריך להיות בכל אדם, אבל שאר בחינות . . כגון השבטים . . יש לך אדם שאין בו כלל בחי' ומדריגות אלו" - הפשט בזה הוא: אין הכרח שבכל יהודי יהיו את כל הבחינות והענינים המיוחדים, שבהם נבדל השבט האחד מחברו; אבל הבחינות והענינים הכלליים, שהיו בכל השבטים (כבניהם של האבות), מוכרחים הם להיות בכל ישראל.

ועד"ז בעניננו: מאחר שהטענה "חולין הוא לנו לשון גנאי" לא באה משבט פרטי, אלא מהשבטים בכללותם, מובן, שהענין של "חולין הוא לנו" נוגע לכל יהודי:

יהודי צריך לדעת שכל ענינו ומהותו הוא קדושה - הוא ו"חולין" (גשמיות) הם עולמות נפרדים, ועד שהתעסקות בגשמיות כ"חולין", עוברו היא "גנאי" - אצלו הדבר צריך להיות מופרך לגמרי.

"לשון גנאי", לגביו דבר זה (בהיותו חולין) הוא דבר מגונה¹¹.

[ואדרבה: בלשון זו הוא שולל את הדבר עוד יותר מאשר ע"י לשון גנאי מפורשת - היות שזה מראה שדבר שאינו לפי ערכו ומעלתו מופרך אצלו כ"כ, עד שלגביו דבר "חולין" אינו פחות "גנאי" מדבר מגונה ממש (גניבה וכיו"ב)].

אבל כאן השבטים היו צריכים לבטל את הטענה שהם שייכים לגניבה, וקשה לומר שהם רצו לעשות זאת ע"י הטענה "חולין הוא לנו", הרי זה - תלי תניא בדלא תניא¹² (שגניבה מופרכת אצלם, כי לגביהם אפילו חולין הוא דבר מגונה); ומכל שכן זה שהם רצו לשכנע עי"ז גוי (שלית יוסף), ובנוסף לזה גוי מארץ מצרים, ערות הארץ, שאצלו בודאי שדברי "חולין" אינם ענין של גנאי.

ולכן, הרי הי' (עכ"פ) יותר מתאים לבטאות עד כמה מופרכת אצלם גניבה (לא ע"י האמירה "חולין הוא לנו", אלא) בלשון גנאי ברורה.

לכן מביא רש"י את פירוש התרגום ש"חלילה לעבדיך" פירושו "חס לעבדך" - "חס מאת הקב"ה כו": הם אמרו - "חס ושלום" שיהי' אצלם ענין של גניבה. (ויתירה מזו?) - "חס מאת הקב"ה יהי עלינו מעשות זאת כו": הקב"ה מרחם עלינו ואינו מאפשר

6) ולכן אמר יוסף (משנה למלך) "חלילה לי מעשות זאת" (סוף פרשתנו).

7) ראה יריעות שלמה (מהר"ל) כאן (בטעם למה לא פירש התרגום דהוא לשון גנאי).

8) שבת כב, א. ו"ש"ג.

9) רא"ם וגו"א כאן.

10) ר"פ וארא.

11) ראה גם לקו"ש ח"ו ע' 11 הערה 39. ח"י

ע' 97 (והערות שם).

כזו - שאפילו כאשר הוא עוסק (ברשות התורה) בדברי „חולין“, הוא מובדל מהם לגמרי, עד שלגביו הם (כחולין) ענין של „גנאי“ -

שרשו מכך, שכן הוא, כביכול, אצל הקב“ה, שגם האור האלקי שבערך העולמות, אינו נתפס ח”ו בעולמות¹⁸, ואין שייך בו חולין ח”ו.

[בכך תובן ההדגשה וההכפלה בטענת אברהם - „חלילה לך מעשות גוי“ חלילה לך השופט כל הארץ גוי“]

- דלכאורה: אפילו אם הי' שייך לומר שהקב“ה ח”ו אינו בדרגת היושר וצדק ד„שופט כל הארץ“, הרי עדיין מופרך לגמרי עשות „כדבר הזה להמית צדיק עם רשע“? א”כ מהי ההוספה „חלילה לך השופט כל הארץ גוי“? - אלא

אברהם הדגיש בזה, שאפילו בדרגא ד„השופט כל הארץ“¹⁹, הדרגא דאלקות בה מעשה התחתונים תופס מקום - שהרי משם הם נשפטים ומשם נמשך הענין דשכר ועונש²⁰ - גם שם אין ל„חולין“ כל שייכות²¹].

ולכן, כן הוא גם בנוגע ליהודי שהוא „חלק אלוהי ממעל ממש“²², שאפילו כאשר הוא מתעסק בעניני „חולין“, אין הוא נתפס בהם²³, בפנימיותו הוא נשאר

והרגש זה צריך להיות לא רק בפנימיות נפשו, אלא גם בגלוי ובאופן כזה שאפילו אומות העולם יבחינו שהוא אינו שייך ל„חולין“ - ע”ד המדובר לעיל, שאצל השבטים הי' מונח בפשטות, שהטענה „חולין הוא לנו“ גופא היא הוכחה מספיקה עבור גוי ממצרים, שכזה ענין אינו שייך אצלם. היינו שגם גוי מכיר ויודע ש„חולין“ מושלל מהם ממש כמו גניבה אצל אחרים.

והגם שהתורה אומרת ליהודי: „ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך“¹², שבחול יהודי יתעסק ב„חולין“ - אין הכוונה בזה שהוא ירד ל„חולין“, אלא אדרבה, שהוא יעלה אותם לדרגא ומצב ד„חולין“ שנעשו (על טהרת הקודש)¹³, שזה מגיע ע”י העבודה ד„כל מעשיך יהיו לש”ש“¹⁴, ויתירה מזה¹⁵ - „בכל דרכיך דעהו“¹⁶. עד שהוא מקדשם ממש - שהם נעשים קדשים קלים, ואף למעלה מזה - קדשי קדשים¹⁷.

ה. זה שיהודי יכול להגיע למדריגה

(12) יתרו כ, ט. ואמרו חז”ל „זה מ”ע“ (נסמן בלקו”ש ח”א ע’ 189. ח”א ע’ 71. ועוד).

(13) תגיה יט, סע”ב. וש”נ. נת’ בתו”א יג, א. סידור קמה, ד ואילך. דרמ”צ ח, א. ועוד. וראה לקו”ש ח”ג ע’ 108-9 (בפ”י „לא יחל דברו, לא יעשה דבריו חולין“ - מטות ל, ג ובפרש”י).

(14) אבות פ”ב מי”ב. רמב”ם הל’ דעות ספ”ג. טושו”ע או”ח סרל”א.

(15) ראה בארוכה לקו”ש ח”ג ע’ 907. ע’ 932. ח”י ע’ 104.

(16) משלי ג, ו. רמב”ם וטושו”ע שם. שו”ע אדה”ו סקני”ו ס”ב. וראה מכ”ז מ”ח תשל”ז בהערה (נדפס בלקו”ש חט”ו ע’ 482).

(17) ראה לקו”ת מטות פג, ב. ובכ”מ.

(18) המשך באתי לגני ה”שית פ”ד. ובכ”מ.
(19) ראה פרש”י וירא יט, כד (מב”ר פנ”א, ב. וש”נ): „וה’ המטיר, כ”מ שנאמר וה’ הוא ובי”ד“.
(20) ראה תו”א ד”ה ארדה נא. תו”ח שם.
(21) להעיר מאוה”ת דברים ע’ ח’.
(22) תניא רפ”ב.
(23) היינו, שגם הארת הנשמה שמתלבשת בגוף (שמצד התלבשות זו „בכל דבר ודבר שהאדם פועל ועושה מכניס בזה כחות אלקית

„מובדל“ מהם ועד לאופן שלגביו החולין הם דבר מגונה;

וזהו גופא הטעם שליהודי יש את הכח להפוך את החולין עד שיהיו „חולין שנעשו על“ טהרת הקודש, כי בפנימיותו הוא נעלה לגמרי מ„חולין“.

ו. להוראה הנ"ל יש גם קשר לתוכן הכללי דפרשתנו, בה מדובר אודות הקץ והסיבות והמאורעות האחרונים שהביאו לירידה (בפועל) של יעקב ובניו למצרים ולגלות מצרים שהיא ראש לכל הגליות²⁴:

ידוע²⁵ פתגם רבותינו נשיאינו, ש„רק גופותינו ניתנו בגלות ושעבוד מלכויות, אבל נשמותינו לא שולחו בגלות ולא נמסרו לשעבוד מלכויות“.

ולכן לגלות יכולה להיות שליטה על יהודי, רק כאשר לגוף ולענינים הגשמיים יש תפיסת מקום; אבל כאשר הם אינם תופסים מקום אצלו (אלא אדרבה, „חולין . . לשון גנאי“), כיון שמאירה אצלו בגילוי נשמתו שלה אין כל שייכות לעניני „חולין“ – אזי אין לגלות כל שליטה עליו²⁶.

וי"ל שזהו גם הטעם הפנימי, שהמאורע האחרון שגרם לירידת יעקב ובניו למצרים הי' זה שמצאו אצל השבטים את „גביע הכסף“ – שכן גלות ושעבוד מלכויות אינם יכולים לשלוט על ישראל אא"כ יש אצלם (ולכל הפחות) חסרון כל-שהוא בהרגש ד„חולין . . לשון גנאי“: זה שהם נכשלו בכך שנמצא אצלם „גביע הכסף“ אפילו שלא בידעתם, זוהי ראי' על חסרון²⁷ מסוים בהרגש השלילה שלהם לגבי „חולין“; ע"ד הידוע²⁸ שמצד הנשמה לא שייך שיהודי יעבור עבירה אפילו בשוגג.

ז. כשם שכן הוא בנוגע לישראל – שכל ענין הגלות הוא רק בחיצוניות, מצד הגוף, אבל בפנימיות, מצד הנשמה, הוא במצב של חירות וגאולה – ע"ז הוא בנוגע לענין הגלות עצמו: הכוונה בכך שהקב"ה שלח את ישראל בגלות היא בשביל העלי' והגאולה שבאה לאח"ז; ובמילא זוהי ירידה וגלות רק בחיצוניות, אבל בפנימיות ובכוונה זהו ענין של עליה וגאולה²⁹.

וזהו גם הביאור הפנימי דמאמר חז"ל³⁰ הידוע, שתיכף לאחר החורבן

כו" – המשך תער"ב בתחילתו) אינה נתפסת בזה. וראה ד"ה זאת תורת הבית תרפ"ט פ"ד ואילך (ס"ה מ קונטרסים ח"א מ, ב ואילך), וד"ה או ישיר ה'ש"ת פ"ג ואילך – דגם הארת הנשמה היא עצמית, עיי"ש בארוכה. וראה תניא רפ"ט: „כך נשמת האדם וכן בחי' רוח ונפש חפצה וחשקה כו' ליפרד כו' ולידבק כו'“.

24) דכל המלכויות נק' ע"ש מצרים (בר"ש פ"ט, ד. וראה ד"ה קול דודי תש"ט בתחילתו).

25) נדפס בקונטרס יד בתחילתו (ס"ה מ קונטרסים ח"א קעה, ב). לקו"ד ח"ד תרצב, א.

26) ראה פלח הרמון שמות ע' ז' בשם אדה"ז: שלפני נשמות הגבוהות . . לא נחרב הבית כלל כו'.

27) ראה לקו"ש ח"ה (ע' 64) בענין החטאים אצל האבות שענינם רק חטא ל' חסרון, באופן שמצד חיצוניות ופשטות הענין נראה כחטא, עיי"ש. וראה שם הערה 56 (והערה 62) ש„חסרון“ זה הוא נתינת מקום לחטא כפשוטו כו'.

28) ראה אגה"ק סו"ס כח. בארוכה – לקו"ש ח"ג ע' 944 ואילך.

29) ראה בארוכה בכ"ז – לקו"ש ח"ה ע' 61 ואילך.

30) איכ"ר פ"א, נא.

נולד מושיעין וגואלן של ישראל, היינו שמיד בהתחלת הגלות התחילה הגאולה, היות שזהו כל התוכן הפנימי דהגלות.

וזהו גם העבודה דבנ"י: עי"ן שיהודי פועל שבהנהגתו תורגש מהותו הפנימית, הנשמה שלמעלה מלהיות בגלות, הוא מגלה (גם) את פנימיות וכוונת הגלות - הגילוי דהגאולה.

ח. כפי שכבר דובר פעמים רבות, בפרש"י על התורה ישנם "ענינים מופלאים"³¹ מכל חלקי התורה, גם ע"ד הרמז והסוד -

מצינו גם רמז על ענין הגלות והגאולה הנ"ל בפרש"י בסיום פרשתנו: על התיבות³², "ומה נצטדק" מפרש רש"י: "לשון צדק וכן כל תיבה שתחלת יסודה צד"י והיא באה לדבר בלשון מתפעל או נתפעל נותן ט"ת במקום תי"ו ואינה נתנת לפני אות ראשונה של יסוד התיבה אלא באמצע אותיות העיקר (ורש"י מביא על כך דוגמאות אחדות) . . ותיבה שבתחלתה סמ"ך או שי"ן כשהיא מתפעלת התי"ו מפרדת את אותיות העיקר . . [ורש"י מביא דוגמאות - תחילה מתיבות שתחלתן בסמ"ך ("סבל", "סכל"), ואח"כ מתיבות שתחלתן בשי"ן ("שמר", "שולל") ומסיים] מסתולל בעמ"י³³ מגזרת דרך³⁴ לא סלולה".

וצריך להבין:

(א) לפי הסדר בפרש"י שתחלה הוא

מביא דוגמאות מתיבות שתחלתן בסמ"ך ואח"כ מתיבות שתחלתן בשי"ן - הרי הוא ה' צריך להביא את הדוגמא ד"מסתולל" (שתחלתה בסמ"ך): (א) ביחד עם כל הדוגמאות מהתיבות שתחלתן בסמ"ך, (ב) קודם הדוגמאות שתחלתן בשי"ן?

(ב) מדוע אומר כאן רש"י, ש"מסתולל" הוא "מגזרת דרך לא סלולה" - בשונה ממ"ש בעצמו על הפסוק, "עודך מסתולל" במקומו (בפ' וארא), ש"מסתולל" הוא "מגזרת³⁵ מסלה"³⁶?

(ג) מדוע אומר כאן רש"י, "מגזרת דרך לא סלולה" ולא בקיצור "מגזרת סלולה" (ע"ד מ"ש בפ' וארא: "מגזרת מסלה")?

ט. והביאור בזה (ע"ד הרמז שבפרש"י):

החילוק בין פרשתנו ופ' וארא הוא: בפ' מקץ מדובר, כנ"ל, אודות (הקץ ד)זמן ההכנה לגלות מצרים, לעומת זאת בפ' וארא מדובר על המכות הראשונות שהקב"ה הביא על המצרים - התחלת הגאולה³⁷, ובפרט ע"פ מרו"ל³⁸ (שעוד) בר"ה בטלה עבודה מאבותינו במצרים.

ובזה מובן מה שבפ' וארא, בהתחלת הגאולה, אומר רש"י ש"מסתולל" הוא

(35) ובכת"י אחדים דרש"י - מגזרת, "סלולה והיתה מסלה".

(36) ישע"י יא, טו.

(37) ראה בארוכה לקו"ש חט"ז ע' 34 ובהערות

שם.

(38) ר"ה יא, רע"א.

(31) ל' השל"ה במס' שבועות שלו (קפא, א).

(32) פרשתנו מד, טו.

(33) וארא ט, יז.

(34) ירמ"י יח, טו.

ה"דרך (ד)לא - סלולה"⁴⁴, הגלות גופא היא ענין של "מסלה לשאר עמו גו"³⁶ - "מסלה" לגאולה, כי הכוונה והפנימיות דגלות מצרים היא - יציאת מצרים ומתן תורה.

ולכן מביא רש"י את הדוגמא ד"מסתולל בעמי" (שנאמרה בנוגע למכות שבהם התחילה הגאולה, כנ"ל) בפרשתנו, בה עדיין מדובר על הכנת והתחלת הגלות - כיון שמיד בתחילת הגלות ישנו כבר בכוונה ובפנימיות ענין הגאולה מהגלות.

יו"ד. עפ"י הנ"ל גם מובן מדוע רש"י מביא את הדוגמא של "מסתולל" בסוף פירושו - שכן בכך הוא מרמז, ש"סיום" ותכלית המאורעות המסופרים בפרשיות וישב ומקץ, שהובילו לגלות מצרים, הוא כבר קשור עם הגאולה, שכן היא כבר ישנה בגלות בפנימיות.

וכן הוא גם בנוגע לגלות זה האחרון, שכאשר יהודי מרגיש שכל ענין הגלות הוא רק ענין חיצוני, אבל בפנימיות הוא נמצא למעלה מהגלות וכבר ישנו הענין דלעתיד - זה גופא מגלה את פנימיות הגלות מן ההעלם אל הגילוי⁴⁵, שמגיעה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בקרוב ממש.

"מגזרת מסלה": הגם שפרעה "מסתולל בעמי לבלתי שלחם", זהו רק מפני שהוא לא הרגיש שישנה כבר התחלת הגאולה, אבל האמת היא שזהו "מגזרת מסלה" - ישנה כבר דרך סלולה לגאולה³⁹; כי זה גופא ש"עודך מסתולל בעמי לבלתי שלחם" הי' "בעבור הראותך את כחי ולמען ספר שמי בכל הארץ"⁴⁰ ו"למען רבות מופתי בארץ מצרים"⁴¹.

משא"כ בפרשתנו, שתוכנה הוא (התחלת הגלות, ה"מסתולל בעמי" הוא באופן של "דרך לא סלולה": נראה הי' כאילו שהיתה זו גלות אמיתית.

אעפ"כ, מאחר ששני הפירושים ברש"י - "מגזרת דרך לא סלולה" ו"מגזרת מסלה" - הם על אותה התיבה, זוהי ראי' שיש להם תוכן המקשרם יחד⁴²; גם ה"דרך לא סלולה" היא "דרך" - "דרך" ("מסלה") המוליכה לגאולה⁴³, ורק שבתחילת הגלות היא "דרך לא סלולה" - זו אינה דרך סלולה, כי בחיצוניות זה נראה כגלות אמיתית; אבל בפנימיות,

(39) ועפ"י יובן מה שבפ' וארא מוסיף רש"י דוגמא "כי תשתרר עלינו מגזרת שר ונגיד".

(40) וארא שם, טו.

(41) בא יא, ט.

(42) ראה לקו"ש ח"ג ע' 782. ועוד.

(43) ביאורו"ר ר"פ וישלח. וראה מפרשי ב"ר פ"ע ס"ד.

(44) ע"ד דרו"ל עה"פ לכתך אחרי במדבר

בארץ לא זרועה (לקו"ת פקודי ג, ב, ו, ד. אוה"י ירמי' בתחלתו).

(45) להעיר מאנה"ק סו"ס יא.

מקץ – חנוכה

יהודי מקשר כל ענין לגאולה

נס פך השמן שאירע בקשר עם הדלקת המנורה בביהמ"ק, ולאחמ"כ היתה חנוכת המקדש ע"י החשמונאים (פינו את היכלך וטהרו את מקדשך). הרי זה מזכיר מיד ליהודי, ומוסיף אצלו עוד יותר באחכה לו בכל יום שיבוא ובנין וחנוכת ביהמ"ק השלישי, והדלקת המנורה ע"י אהרן כהן גדול, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ב. וע"פ המבואר לעיל, יש להוסיף ביאור בזה:

הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו מבטאת את שלימות וגילוי כל מעשינו ועבודתינו בתורה ומצוות. אז תהי' השלימות דקיום המצוות – "ושם" נעשה לפניך כמצות רצונך".

ובסגנון אחר: בימות המשיח יהי' הגילוי האמיתי דכל התומ"צ – הענין דגילוי אלקות, וגילוי הבלי גבול שבתומ"צ, כנ"ל (ס"ד*).

וזהו הטעם לאחכה לו בכל יום

א. ...כאשר אדם שקוע בחזקה בענין מסויים, הרי טבע בן אדם, שכאשר באים ענינים נוספים הוא מחפש ומוצא – לכל לראש – את הנקודה המשותפת עם הענין שבו הוא שקוע (אע"פ שיכולים להיות בזה ענינים נוספים, וענינים עיקריים).

בנוגע לבנ"י, ובפרט בסוף זמן הגלות (לאחרי שכלו כל הקיצין, וכ"ק מו"ח אדמו"ר העיד שכבר עשו תשובה וסיימו הכל) – "מונחים ושקועים" הם ב"אחכה לו בכל יום שיבוא", שבמשך כל היום (בכל יום) מחכים ומצפים לגאולה האמיתית והשלימה.

וכיון שבנ"י מתעסקים ושקועים בביאת המשיח – הרי מובן, שבכל ענין מחפשים לכל לראש את השייכות עם אחכה לו בכל יום שיבוא.

ובנדו"ד: בעמדנו בימי החנוכה – הנה הגם שחנוכה כולל בתוכו כו"כ ענינים – מדגישים לכל לראש את שייכותו עם הגאולה: סיבת היו"ט היא

(4) שבת שם.

(5) ראה אנציקלופדי' תלמודית ערך חנכה ע' רמב. וש"נ. לקו"ש ח"ה ע' 235.

(6) נוסח הודאת "ועל הנסים" דחנוכה.

(7) ראה תניא רפ"ז.

(8) תפלת מוסף.

(9) ראה תו"ח ר"פ ויחי. המשך וככה תרל"ז פי"ז. ובכ"מ.

(*) בספר השיחות.

משיחות ש"פ מקץ, שבת (ד') חנוכה מבה"ח שבת ה'תנש"א. סעיפים י"ב. נדפס בטה"ש תנש"א ח"א ע' 203 ואילך. תרגום מאידית.

(1) סנהדרין זו, ב.

(2) נוסח "אני מאמין" (נדפס בכמה סידורים) – ע"פ לשון הכתוב חבקוק ב, ג. פיה"מ להרמב"ם סנהדרין הקדמה לפרק חלק היסוד הי"ב.

(3) כידוע שכל המועדים בטלים לע"ל חוץ מחנוכה כו' (מדרש רז"ל – הובא באגרת הטיול דרוש אות מ'. ספר החיים ח"ג רפ"ז).

- מתעורר הוא: אהא! זה מרמז על קץ הגלות, וקץ הימים וקץ הימין¹¹, קץ הגאולה!

לאחמ"כ כאשר הוא קורא ושומע את ההפטורה - „ראיתי והנה מנורת זהב כולה גוי”¹² - הוא שומע מיד שמדובר בנוגע לגאולה העתידה¹³!

הקריאה ע”ד הנשיאים בכלל וע”ד נשיא לשבט ראובן בפרט - מזכירה לו מיד שיהיו כל הנשיאים בגאולה האמיתית והשלימה, ואז יתגלה איך שבנ”י הם ה”בכור” דכל העולם כולו.

נר רביעי דחנוכה - מזכיר מיד את הגאולה הרביעית. שבה יהי’ שלימות גילוי אלקות בכל ד’ רוחות העולם, כנ”ל.

ויה”ר שמהדיבור בכל זה ומן האחכה לו בכלל - זה יבוא בפועל ממש: ביאת משיח צדקנו, בגאולה האמיתית והשלימה ע”י משיח צדקנו, ונראה איך אהרן מדליק את המנורה בביהמ”ק השלישי, וגם - „והדליקו גרות בחצרות קדשך”¹⁴, ותיכף ומיד ממש.

שיבוא, בלשון הרמב”ם¹⁵: „מפני זה נתאוו כל ישראל כו’ לימות המשיח כדי שיניחו ממלכיות שאינן מניחות להן לעסוק בתורה ובמצות כהוגן” מעבודת בני”ז בזמן הזה בתורה ומצוות.

ועפ”ז מובן גם שהאחכה לו הוא ענין תמידי, כיון שבוה מתבטאת הנקודה הפנימית והשלימות דכל עבודת ה’ [והגם שאומרים זאת בתפלה בדיבור רק איזה פעמים ביום, הרי זה ע”ד הנ”ל] שענין הקשור עם זמן קבוע יש לו פעולה תמידית בכל המעט-לעת, ובכל השנה ובכל הזמנים].

ויש לומר שזהו הטעם לכך שבנ”י (השקועים באחכה לו בכל יום שיבוא) מחפשים בכל מצוה ויו”ט את השייכות עם ביאת המשיח - כיון שבימות המשיח יהי’ שלימות הגילוי דאמיתית הענין במצוה ויו”ט זה.

וע”פ הנ”ל, שחנוכה קשור גם עם הגילוי ושלימות ד”נר מצוה ותורה אור”, תומתק יותר השייכות דימי חנוכה עם ביאת המשיח.

ג. ועד”ז מובן גם בנוגע לפרשה שקוראים בשבת חנוכה זו: מיד כשיהודי שומע בקריאת התורה את המלה „מקץ”

(11) ראה אוה”ת ריש פרשתנו. שיחת ש”פ וישב - סה”ש תנשא ח”א ע’ 189. וש”נ.

(12) זכרי’ ד, ב.

(13) מדרש - הובא בלקו”ת בהעלותך לד, סע”ב.

(10) הל’ תשובה פ”ט ה”ב. וראה שם הל’ מלכים פ”ב ה”ד.

מקץ – חנוכה ב

מקץ – סיום הגלות (קץ הימים) ותחילת הגאולה (קץ הימים)

[ויש לומר, שההתקרבות לביאת משיח צדקנו היא גם הסיבה להתגברות החושך בעולם – שבגלל התגברות הקדושה נעשית גם התגברות הלעו"ז שמנגד לביאת משיח צדקנו, ויש צורך ללחום עם המנגד, שזהו"ע, "ילחם מלחמות ה'" עד ש"נצח"8].

וענין זה מודגש בחנוכה – שנוסף לכך שנקבע על נס השמן, שקשור עם משיח, יש בו שמונה ימים⁹ (ושמונה נרות¹⁰), שמספר שמונה קשור עם משיח, שהוא מ"שמונה נסיכי אדם"¹², ו"כינור . . של ימות המשיח שמונה (נימין)"¹³; וכן (ויתירה מזה) ב"ט כסלו – שאז התחיל עיקר הענין ד"פיוצו

א. ...גילויי השמן שבתורה בחנוכה (וביתר שאת בדורות שלאח"ז ב"ט כסלו הוא לא רק בגלל הצורך וההכרח שבדבר שנעשה בעקבות התגברות החושך בעולם, אלא) גם ובעיקר בגלל שהולכים ומתקרבים לביאת משיח צדקנו, שנקרא "משיח" ע"ש המשיחה בשמן, כמ"ש² "בשמן קדשי משחתיו", ועל ידו יהי עיקר ושלמות גילוי השמן (רזין דרזין) שבתורה, שילמד "סוד טעמי" ומסתר צפונות י"3, ועד ש"באותו הזמן (בימות המשיח) . . לא יהי עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד", ועאכו"כ בני"ש, יהיו חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים ושיגו דעת בוראם כו"⁴, היינו, שעיקר הלימוד יהי ברזין דרזין שבתורה⁵, ולכן, ככל שהולכים ומתקרבים להתגלות של משיח צדקנו, הולך ומוסיף בהגילוי דשמן (רזין דרזין) שבתורה, שזוהי ה"טעמה" (טעמי חיים זכו") מתורתו של משיח⁶.

הגמרא (בנוגע לנר חנוכה) "יום ראשון מדליק אחת" (ולא "אחד") – שהדלקת נר חנוכה (נס השמן) היא באופן שמדליק בחי' "אחת" שקאי על יחידה (תורה עד אחת מנחות יח, א), יחידה שבתורה, שעיקרה ושלמותה בתורתו של משיח, בחי' יחידה הכללית (ראה בארוכה קונטרס ענינה של תורת החסידות).

(8) רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

(9) ולהעיר שהדלקת הנרות בשמן זית הוא ע"ד מ"ש במשיח (זכרי' יד, ד) "ועמדו רגלי גו' על הר הזתים" (אוה"ת וישלח רמח, א).

(10) יותר מפסח וסוכות שהם שבעה ימים (שהרי שמע"צ הוא "רגל בפ"ע" (סוכה מח, רע"א. ו"ש"נ)).

(11) יותר משבעת הנרות דמנורת ביהמ"ק שבה אירע נס השמן.

(12) מיכה ה, ד. סוכה נב, ב. וראה תו"א פרשתנו לג, סע"ג ואילך. ובכ"מ.

(13) ערכין יג, ב.

משיחות ש"פ מקץ, שבת (ו') חנוכה, אדר"ח טבת ה'תשנ"ב. סעיפים ח"ד. נדפס בסה"ש תשנ"ב ח"א ע' 201 ואילך.

(1) בהבא לקמן – ראה גם לקו"ש חט"ו ע' 282. ח"כ ע' 172 (לעיל ע' 167). ח"ל ע' 171-2 (לעיל ע' 182-4). וש"נ.

(2) תהלים פט, כא.

(3) פרש"י שה"ש א, ב.

(4) רמב"ם בסיום וחזותם ספרו, "משנה תורה".
(5) ועד ש"ידעו מפנימיות התורה כל גופי התורה הנגלית" (תניא אגה"ק ס"ס כו).

(6) ראה לקו"ש ח"כ שם ע' 173 (לעיל ע' 167-8). וש"נ.

(7) ויש לומר, שענין זה מרומז בדיוק לשון

(*) ולהעיר שגירסת העין יעקב היא "אחד".

והתחלת הגאולה, קשורים עם ב' הענינים טעמים בגילוי השמן שבתורה בדורות האחרונים, התגברות החושך וההתקרבות לביאת המשיח – שהתגברות החושך קשורה עם סוף הגלות („קץ הימים”²²), וההתקרבות לביאת המשיח קשורה עם התחלת הגאולה („קץ הימין”).

ג. ויש להוסיף גם בנוגע לתוכן הפרשה, כולל גם (ובעיקר) השייכות לפרשת וישב שלפני ולפרשיות ויגש ויחי שלאחרי, שהם המשך אחד – שהרי כתוצאה ממינויו של יוסף ל„משנה למלך” (בפרשת מקץ), ירד יעקב למצרים (בפרשת ויגש), וי”ז „ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה”, מבחר שנותיו²³, שבהם נתקיימה בקשתו „לישב בשלוה”²⁴, כמו בהשנים שהי' יעקב עם יוסף לפני ש„קפץ עליו רוגזו של יוסף”²⁴ (בפרשת וישב):

המשך הפרשיות וישב ויחי קשור עם ענין הגאולה: „וישב יעקב”, „ביקש יעקב לישב בשלוה” – שלימות השלוה דימות המשיח, כיון שמצדו הי' מוכן כבר להגאולה²⁵, „מקץ” – קץ הימים

מענינותיך חוצה”, שבוה תלוי ביאת המשיח, כדברי מלך המשיח להבעש”ט במענה על שאלתו אימת אתי מר, לכשיפוצו מעינותיך חוצה¹⁴.

ומהתגלות תורת חסידות חב”ד ע”י רבינו הוקן ביי”ט כסלו הולך וניתוסף ביתר שאת וביתר עוז בכל שבעת הדורות דנשיאי תורת חסידות חב”ד, כולל ובמיוחד ע”י התייסדות ישיבת תומכי תמימים, חיילי בית דוד שיוצאים למלחמת בית דוד לנצח את אלה „אשר חרפו עקבות משיח”¹⁵, ולהביא בפועל להתגלות דוד מלכא משיחא¹⁶, ובפרט בדורנו זה, שכבר נשלמו כל הענינים, וצריכים רק „לפתוח את העיניים” ולראות ש„הנה זה (המלך המשיח) בא”¹⁷.

*

ב. האמור לעיל קשור ושייך גם לפרשת השבוע – פרשת מקץ:

שם הפרשה – „מקץ” – קשור עם „קץ הימים”¹⁸, סוף הגלות („כל לשון קץ סוף הוא”¹⁹), ו„קץ הימין”²⁰, התחלת הגאולה („יש מקץ שהוא תחלה”²¹).

ויש לומר, שב' הענינים ד„קץ הימים” ו„קץ הימין”, סוף הגלות

(22) „שחזר” עד שתכלה רגל מן השוק להעלות בחי' רגל השמאלי שמתלבש בקץ דשמאלא” (אוה”ת שם).

(23) ר”פ ויחי ובבעה”ט עה”פ.

(24) פרש”י וישב לו, ב.

(25) כמודגש בפרשת וישלח – ששלח מלאכים אל עשו אחיו להודיעו שכבר נגמרו הברורים והגיע הזמן לילך יחדיו אל הגאולה, כמ”ש „ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו”, ועד כדי כך, שגם לאחר שהמלאכים הודיעו לו שעשו לא נתברר עדיין כלל, לא עסק ב„עבודת הברורים”, אלא שלח מנחה שחזר

(14) אנה”ק דהבעש”ט – כש”ט בתחלתו. ובכ”מ.

(15) תהלים פט, נב.

(16) ראה שיחת שמח”ת תרס”א – לקו”ד ח”ד תשפז, ב ואילך. סה”ש תש”ב ס”ע 141 ואילך.

(17) שח”ש ב, ח ובשהש”ר עה”פ.

(18) ראה אוה”ת ריש פרשתנו, ויש”נ.

(19) פרש”י ריש פרשתנו.

(20) ל’ ה” – סוף דניאל. וראה וזח”א נד, סע”א. סב, ב. לית לאריו”ל עה”פ. אוה”ת שם.

(21) ראב”ע שלח יג, כה.

שלמדו תורה, „אברהם אבינו זקן ויושב בישיבה הי' . יצחק אבינו זקן ויושב בישיבה הי'”³³, „מ”מ, עיקר ענינם הי' גמ”ח (אברהם) ועבודה (יצחק)³⁴, כידוע³⁵ שאברהם יצחק ויעקב הם כנגד ג' הקוין גמ”ח עבודה ותורה], כמ”ש „ויעקב איש תם יושב אהלים”³⁶, „אהלו של שם ואהלו של עבר”³⁷ (תושב”כ ותושב”פ, נגלה דתורה ונסתר דתורה)³⁸, „ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל”³⁹, קו האמצעי, בריח התיכון שמברית מן הקצה אל הקצה⁴⁰, למעלה ממדידה והגבלה.

ועיקר ושלמות המשכת ענינו של יעקב בעולם נעשה ע”י יוסף בירידתו למצרים (לאחרי ש”קפץ עליו רוגזו של יוסף”) - כמ”ש⁴¹, „אלה תולדות יעקב יוסף”⁴² בן שבע עשרה שנה וגו’, ש”ע”י זה נתגלגלו וירדו למצרים”⁴³ [לאחרי וע”י הקדמת לימוד התורה, „כל מה שלמד (יעקב) משם ועבר מסר לו”⁴⁴,

וקץ הימין (כנ”ל ס”ב). „ויגש”, הגשת יהודה ליוסף - ענין סמיכת גאולה (יוסף) לתפלה (יהודה)²⁶, ועד לחיבור דיהודה ויוסף „לעץ אחד והיו אחד בידי . ודוד עבדי נשיא להם לעולם”²⁷, „ויחי יעקב” - חיים נצחיים דיעקב (כאו”א מישראל שנקרא ע”ש יעקב וישראל²⁸) בעולם התחי’.

והענין בזה - שיעקב, השלישי (בחירי)²⁹ שבאבות, קשור עם הגאולה השלישית וביהמ”ק השלישי (גאולה נצחית וביהמ”ק נצחי), „כיעקב שקראו בית”³⁰, „נחלה בלי מצרים . . כיעקב שכתוב בו”³¹ ופרצת”³², כי, יעקב ענינו תורה [משא”כ אברהם ויצחק, שאף

הקרבן*], „העלאת מ”ן להמשיך מ”ד דמקיף דתהו”, כדי שתהי’ אצלו השלימות דלעתיד לבוא שהמקיפים דתהו יומשכו ויתגלו בפנימיות בתיקון (תו”א ר”פ וישלח).

(26) וז”א רה, ב.

(27) יחזקאל לו, יט”כ - הפטורת פרשת ויגש. וראה תו”א ויגש מד, א ואילך. וראה גם סה”מ מלוקט ח”ו ע’ עז ואילך. וש”נ.

(28) ראה תניא אגה”ק ס”ז.

(29) ראה ב”ר רפ”ו. וז”א קיט, ב. קמו, ב.

שעה”פ תולדות כו, כה.

(30) פסחים פח, א ובחדא”ג מהרש”א שם. וראה לקו”ש חט”ו ע’ 231 (לעיל ע’ 116). וש”נ.

(31) ויצא כה, יד.

(32) שבת קיח, סע”א ואילך.

(33) יומא כה, ב.

(34) שהי’ „עולה תמימה” (פרש”י תולדות כו,

ב - מב”ר פס”ד, ג).

(35) מגלה עמוקות אופן רנ (בסופו). שם עה”ת ר”פ לך לך. ועוד.

(36) תולדות כה, כז.

(37) פרש”י עה”פ (מב”ר פס”ג, יו”ד).

(38) אוה”ת תולדות קמה, ריש ע”ב.

(39) תהלים עח, ה.

(40) ראה תניא ספי”ג. שם אגה”ק ס”ו.

ובכ”מ.

(41) וישב לו, ב.

(42) ובלשון החסידות - שע”י יוסף נעשית ההמשכה מאצילות (דרגתו של יעקב) לבי”ע (ראה לקו”ש חכ”ח ס”ע 196 ואילך. וש”נ).

(43) פרש”י עה”פ.

(44) פרש”י שם, ג.

(*) אבל, „שלא ע”ד אופן ומשפט הקרבנות שבתורה (קרבנות אחרים אשר לא כתובים בתורה). בהיות שמעשה הקרבנות הוא מבהמות טהורים ושחוטים דוקא . . והמנחה הזאת שלשלח יעקב לעשו היו בהמות טמאות ג”כ . . וכולן היו חזין ולא שחוטין . . ושיעורים אחרים (עזים מאתיים וכו’) - להיותם קרבנות דתהו שלמעלה מקרבנות דתיקון (תו”א שם).

אתכם⁵⁰, ומרומז גם בלשון הכתוב⁵¹ „ביום ההוא יוסיף אדניי שנית ידו גוי' ואסף נדחי ישראל גוי"⁵².

ד. עפ"ז יש לבאר דברי יעקב לפרעה בבואו מצרימה⁵³ – „ויאמר יעקב אל פרעה (במענה לשאלת פרעה „כמה ימי שני חיך") ימי שני מגורי שלושים ומאת שנה מעט ורעים היו ימי שני חיי ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי בימי מגוריהם" – דלכאורה תמוה:

א) כשפרעה שומע מיעקב מספר ימי שני חייו, יודע בעצמו אם רב הוא או מעט, ואין צורך שיעקב יודיעו זאת (משא"כ „רעים")?

ב) ועיקר: דברי יעקב שמספר ימי שני חייו, „שלושים ומאת שנה", הוא „מעט", הם (לא רק מיותרים, אלא גם) היפך המציאות (לכאורה), להיותם עשר שנים יתירות על שלימות מספר שנות

(50) להעיר מפרשי (שמות ג, יח) „סימן זה מסור בידם מיעקב ומיוסף שבלשון זה הם נגאליים, יעקב אמר ואלקים פקד יפקד אתכם, יוסף אמר להם פקד יפקד אלקים אתכם", אף שב' הפסוקים נאמרו ע"י יוסף, כי, „יוסף אמר פעמיים פקד יפקד להגיד שהיתה מסורת בידו מאביו" (רמב"ן שם).

ועפ"ז יומתק דיוק לשון רש"י „יעקב אמר ואלקים פקד יפקד אתכם, יוסף אמר להם פקד יפקד אלקים אתכם" – כי, האמירה להם היתה ע"י יוסף, אבל יעקב אמר (לא להם, אלא) ליוסף לבדו.

(51) ישע"י יא, יא"ב.

(52) גם אלה שהיו במעמד ומצב ד"אחר", כמ"ש (ויצא ל, כד) „יוסף ה' לי בן אחר", שגם מ„אחר" נעשה „בן" (ואוה"ת עה"פ).

(53) בפרשת ויגש (מז, ט) – שהתחלת קריאתה במנחת שבת פרשת מקץ.

שווהי הניתנת כח דיעקב ליוסף על כל המאורעות הקשורות עם ירידתו למצרים⁴⁵, שאז נעשה אמיתתו ושלימות הענין ד„ויחי יעקב בארץ מצרים"⁴⁶, שהגילוי דתורה (יעקב) נמשך וחודר (ע"י יוסף) גם במצרים⁴⁷, מלשון מיצר⁴⁸ (וגבול), ועי"ז באים לשלימות נעלית יותר באין-ערוך, ע"ד מ"ש⁴⁹ „מן המיצר גוי' ענני במרחב", מרחב אמיתי (ושלוח אמיתי) דהגאולה האמיתית והשלימה, ולכן שייכת גם הגאולה ליוסף, כמ"ש (בסיום וחותם פרשת ויחי) „ויאמר יוסף גוי' ואלקים פקד יפקד אתכם", „פקד יפקד אלקים

(45) ועפ"ז יש לבאר ההמשך ד„בן זקונים הוא לו (בר חכים . . כל מה שלמד משם ועבר מסר לו) ועשה לו כתונת פסים" – שלימוד התורה הוא „כתונת" (לבוש) להגן עליו* במשך הזמן שנתגלגל ב„פסים", „על שם צרותיו שנמכר לפוטיפר ולסוחרים ולישמעאלים ולמדינים" (פרש"י שם – מ"ב פפ"ד, ח), ר"ת פסים.

(46) ע"י ההקדמה ש„את יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה" (ויגש מז, כח), „להתקין לו בית תלמוד שתהא שם תורה ושיהיו השבטים הוגים בתורה", שע"ז נעשה גם במצרים „ויחי", ועד למבחר שנותיו (ראה „היום יום" ח"י טבת. וראה בארוכה לקו"ש ח"י ע' 160 ואילך. ויש"נ).

(47) וחיודש מיוחד בוה – כיון שמצרים היתה מפורסמת בחכמת האומות, „חכמת מצרים" (מ"א ה, יו"ד ובמפרשים. חז"א קכה, סע"א), הלעז"ז דחכמת התורה (ע"ד האמור לעיל ס"ה*) בנוגע לחכמת יוון.

(48) תו"א וארא נו, ג. יתרו עא, ג. ובכ"מ.

(49) תהלים קיה, ה.

(*) ועפ"ז יומתק הדיוק „ועשה לו כתונת פסים" – שנעשה פעולה מיוחדת כדי להגן עליו. (* בספר הישרות.

מספר השנים שנשאר לו לחיות, כשנות חיי אבותיו, ק"פ שנה (והזקנה שקפצה עליו היא מפני היותם, רע"ם בגלל הצרות שעברו עליו)⁵⁸. אבל, מפירוש רש"י, ולא השיגו בטובה" (שמתייחס ל"רע"ם" ולא ל"מעט"⁵⁹), משמע, שק"ל שנותיו עצמם (לא רק ביחס לק"פ שנות אבותיו) הם, "מעט".

ויש לומר הבריאור בזה – ש"ימי שני מגורי . . מעט" (אף שהם, "שלושים ומאת שנה") הוא באיכות, כלומר, אף שבכמות רבים הם, מועטים הם באיכות, להיותם ימים חסרים (היפך ד"בא בימים"⁶⁰, שפירושו ימים מלאים ושלמים⁶¹), מפני החסרון בטובה (שאינם מלאים בטובה), ויתירה מזה, ש"רעים היו", וענין זה נשלם ב"ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה", כאילו כל ימיו בטובה"⁶² (ויש לומר, שעל ידם השיג גם שנות חיי אבותיו, שבקמ"ז שנותיו הגיע לתכלית

חיי האדם (כפי שנקבע בזמן המבול, ומאז "כבר קצרו שנותם"), "והיו"⁵⁴ ימיו מאה ועשרים שנה".

שאלה זו מתחזקת יותר ע"פ המבואר במפרשים⁵⁵ שפרעה שאל את יעקב, "כמה ימי שני חיך", מפני ש"זרקה בו שיבה והי' נראה זקן מאד ופרעה תמה על זקנותו כי אין רוב אנשי זמנו מאריכים ימים כל כך שכבר קצרו שנותם", ועפ"ז תמוה עוד יותר שיעקב משיבו שימי שני חייו, מאה ושלשים שנה, הם מעט, היפך המציאות (הידועה לפרעה) שאין מאריכים ימים כל כך, שבגללה תמה פרעה על זקנותו של יעקב ושאלו, "כמה ימי שני חיך"!

לכאורה יש לומר, ש"מעט" הוא ביחס לשנות חיי אבותיו, כמ"ש לאח"ז, ולא השיגו את ימי שני חיי אבותיו", שחיו (קע"ה⁵⁶) וק"פ שנים⁵⁷. כלומר, כשפרעה תמה על אריכות ימיו של יעקב, השיב לו יעקב שאריכות ימיו עד עתה (ק"ל שנה) חשיב, "מעט" לגבי

(58) רמב"ן ודעת זקנים שם.

(59) ויש לומר, שהכרחו של רש"י לפרש כן (בפשוטו של מקרא), כיון* שאצל פרעה לא יתקבל שכיון שאבותיו חיו ק"פ שנה בטוח הוא שיחי' ק"פ שנה, עד כדי כך, שחושב המספר דק"ל שנה (אריכות ימים מופלגה) ל"מעט".

(60) חיי-עשרה כד, א.

(61) ראה סה"מ מלוקט ח"א ע' רפט. לקו"ש חל"ה ע' 91.

(62) תדבאר פ"ה.

(54) בראשית ו, ג.

(55) רמב"ן, רשב"ם, דעת זקנים מבעלי התוס', ספורנו (ע"ה"פ). ועוד.

(56) כיון ש"קיצר הקב"ה ה' שנים משנותיו" (שהי' צריך לחיות ק"פ שנה, כמו יצחק) כדי "שלא יראה את עשו בן בנו יוצא לתרבות רעה ואין זו שיבה טובה שהבטיחו הקב"ה" (פרש"י תולדות כה, ל).

(57) ובפרט ע"פ המבואר במדרו"ל (מדרש – הובא בדעת זקנים שם) שבגלל שאמר "מעט ורעים גוי" נחסרו ל"ג* שנה משנותיו (שהי' ראוי לחיות ק"פ שנה).

(*) ולא מפני ש"אולי ישיגם ויחי' יותר מהם" (כקושיית הרמב"ן), כי, כוונתו שלא יתמה על אריכות ימיו "כי מעט הם כנגד שנות אבותיו שחיו יותר" (כתירוך הרמב"ן).

(*) כמניין התיבות מ"אמר פרעה" עד "בימי מגוריהם" (וראה תורה שלמה ע"ה"פ).

כיון שהעיקר אצלם הו"ע הגאולה, ובמילא, גם ישיבתם במצרים משך זמן אינה אלא לצורך שלימות הגאולה, כיון שע"י הברור דמצרים (ע"ז ש"יחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה) תהי' הגאולה (אעלך גם עלה"ם) באופן נעלה יותר, בתכלית השלימות, ואז יהי' "יחי יעקב" לא רק קמ"ז שנה⁶⁰, ולא רק ק"פ שנה, אלא חיים נצחיים.

*

ה. מההוראות מהאמור לעיל בנוגע למעשה בפועל:

כיון שנוסף לכך שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות, סוף הגלות, ודור הראשון של הגאולה, התחלת הגאולה, נמצאים אנו בימי סגולה השייכים להגאולה,

- הן מצד פרשת השבוע, פרשת "מקץ", "קץ הימים" ו"קץ הימין" (כנ"ל ס"ב), והן מצד ימי חנוכה שנקבעו על נס השמן, שהו"ע "בשמן קדשי משחתיו" (כנ"ל ס"א), ובפרט בשבת חנוכה (ששבת⁷¹ קשור עם

השלימות⁶³, כולל גם השלימות דק"פ שנה⁶⁴).

וההסברה בזה [הסיבה שבק"ל שנות יעקב לא ה' הענין ד"בא בימים" כמו באברהם] בפנימיות הענינים - שכיון שענינו של יעקב הו"ע הגאולה, ומשנולד יוסף⁶⁵ ה' מוכן לחזור מבית לבן לארץ מגורי אביו, לישב בשלוה, הרי, כל זמן שעדיין לא באה הגאולה בפועל ("קפץ עליו רוגזו של יוסף"), נחשבו אצלו ימי שנות חייו "מעט", ימים חסרים, כיון שחסר בהם העיקר (הגאולה)⁶⁶.

וענין זה הודיע יעקב לפרעה - שלא יטעה לחשוב שיעקב ובניו יסתפקו בכך שיושיבו, "בארץ מצרים במיטב הארץ"⁶⁷ ויתנו להם "את חלב הארץ"⁶⁸,

(63) כהשלימות דחיי שרה, "מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים", כתר (מאה שנה), מוחין (חכמה ובינה, עשרים שנה) ומדות (שבע שנים), ויתירה מזה, שהמוחין (ע"י התורה) היא (לא רק באופן של עשרים שנה, אלא) בהשלימות דארבעים שנה (קמ"ו), שמספר ארבעים מורה על השלימות דד' מוחין (חכמה ובינה, ודעת שנחלק לחו"ג*) כפי שכ"א מהם כלול מעשר, תכלית השלימות דהמוחין (וראה הערה 70).

(64) ע"ד שמצינו בנוגע לרבי בון (ירושלמי ברכות פ"ב ה"ח) ורבי אלעזר בן עזרי' (ברכות יב, סע"ב, כח, רע"א).

(65) ראה פרש"י ויצא ל, כה.

(66) ואף שיעקב מצדו ה' מוכן להגאולה, הרי, הענין ד"בא בימים" קשור עם שלימות העבודה דברור וויכוח העולם, שהוא בגדר הזמן, "ימים".

(67) ויגש מז, יא.

(68) שם מה, יח.

(69) שבזה נכללת גם העלי' דהגאולה האמיתית והשלימה (תו"א ר"פ שמות).
(70) וע"פ האמור לעיל (הערה 63) שארבעים (מ') מורה על שלימות המוחין (יותר מעשרים), תומתק השייכות דקמ"ז שנות חיי יעקב (יותר מקמ"ז דשרה) להגאולה, כיון שבהגאולה "יהיו כל ישראל חכמים גדולים" . וישיגו (בינה) דעת בוראם, תכלית השלימות דמוחין (וראה גם ד"ה אל תצר את מואב במאמרי אדהאמ"צ דברים ח"א בתחלתו).

(71) ובפרט לאחר חצות, זמן דסעודה שלישית, ששייכת במיוחד ליעקב (וח"ב פה, ב), השלישי שבאבות, שקשור עם הגאולה השלישית וביהמ"ק השלישי (כנ"ל ס"ג).

(*) "שיש בו מבחי' פנימיות הכתר ממש שלמעלה מגדר התחלקות קוין ומשו"ז כולל בחי' הקוין דחזו"ק" (סח"מ עתיד ע' קכב).

יעקב⁸⁰ שאפילו מאה ושלושים שנה הם „מעט“, כיון שעדיין לא באה הגאולה בפועל (כנ"ל ס"ד).

ועוד ועיקר: להוסיף בלימוד והפצת פנימיות התורה (ותורה בכלל – ענינו של יעקב⁸⁰), שמן (רוין דרוין) שבתורה, באופן שמאיר „על פתח ביתו מבחוץ“, „יפוצו מעינותיך חוצה“, „עד דכליא רגלא דתרמודאי“.

וכפשוט – ההוספה במבצע חנוכה כפשוטו, כולל גם עריכת התוועדיות של שמחה, כדעת הרמב"ם שימי חנוכה הם „ימי שמחה והלל“⁸¹, והוספה בקיום המנהג דנתינת מעות חנוכה⁸² וכיו"ב.

ו. ובכל זה – כהוראה המיוחדת מקביעות שנה זו ששבת חנוכה חל (בר"ח, ור"ח הוא ב' ימים, שאז חל שבת חנוכה) ביום א' דר"ח:

ובהקדמה – שענינו של נר חנוכה, ש„מצוה להניחה על פתח ביתו מבחוץ“, „פתח הסמוך לרשות הרבים“⁸³, „עד דכליא רגלא דתרמודאי“, מודגש ביותר בשבת חנוכה – שגם ב„רשות הרבים“,

גאולה⁷², ובקביעות שנה זו⁷³ שהוא לאחר נר חמשי⁷⁴, יום גאולת רבינו הוקן ממאסרו השני⁷⁵, ובראש חודש, שמורה על החדוש דישראל ש„דומין ללבנה“ ו„מונין ללבנה“⁷⁶ ו„הם עתידים להתחדש כמותה“⁷⁷ בהגאולה האמיתית והשלמה –

יש להוסיף מיום ליום (כהוראת ימי חנוכה⁷⁸ ש„מכאן ואילך מוסיף והולך“⁷⁹) בהענינים המביאים את הגאולה בפועל ובגלוי. ומהם:

חיווק האמונה התשוקה והצפי' לביאת המשיח, עד כדי כך, שנרגש אצלו שכל זמן שמשיח צדקנו עדיין לא בא בפועל ובגלוי, ימיו חסרים, כדברי

(72) כמודגש בשירו של יום – „מזמור שיר ליום השבת“, „מזמור שיר לעתיד לבוא ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים“ (תמיד בסופה).

(73) נוסף על מעלת כללות השנה – ה' תהא שנת נפלאות בה, בכל מכל כל (וראה לקמן הערה 85).

(74) בערב שבת – „מי שטרם בערב שבת יאכל בשבת“ (ע"ז ג, סע"א).

(75) בשנת תקס"א (כנ"ל * הערה 59). – ולהעיר ששנה זו היא לאחר מלאות „קץ“ שנה (תקס"א-תשנ"ב), „מקץ“.

(76) ראה סוכה כט, א. ב"ר פ"ו, ג. אוה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך. ועוד.

(77) נוסח ברכת קידוש לבנה (סנהדרין מב, א).

(78) ובאופן של פעולה נמשכת גם לאחר ימי חנוכה – שהרי „מעלין בקודש ו(עאכו"כ ש)אין מורידין“ (שבת כא, ב).

(79) שבת כא, ב.

(80) שבשמו דוקא (ולא ע"ש אברהם ויצחק) נקרא כאו"א מישאל.

(81) כנ"ל * הערה 5.

(82) ביום ראשון, ז' דחנוכה, בסמיכות לתפלת מנחה והדלקת נר ח' דחנוכה (החל מלפני מנחה, ובעיקר לאחר מנחה) – נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א לכאו"א מהאנשים והנשים והטף שיחיו, מטבע של דולר (דמי חנוכה) ושטר של דולר (לצדקה). ולמחרתו „וזאת חנוכה“, לאחר מנחה ומעריב) נתן עוה"פ כנ"ל לכל הנאספים שיחיו. (המו"ק).

(83) שו"ע או"ח סתרע"א ס"ה.

שכל עניני חנוכה (המודגשים בשבת חנוכה) הם באופן של חידוש כפול, חידוש ע"ג חידוש.

ז. ויה"ר שעוד לפני ההוספה בעניני חנוכה במעשה בפועל יתן הקב"ה „מעות חנוכה" (ולא רק באופן של מתנה, אלא גם באופן של תשלום חוב) ל„נער ישראל ואוהבהו"⁹¹ בהענין הכי נחוץ ומוכרח – להביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא (ש„בשמן קדשי משחתיו") בפועל ממש, ועל ידו תהי' חנוכה ביהמ"ק השלישי (ש„בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים"⁹²) בפועל ממש.

והעיקר – בסמיכות זמן ממש, עוד לפני תפלת מנחה והקריאה בתורה בפרשת ויגש, שתוכנה סמיכת גאולה לתפלה, באופן שהגאולה באה עוד לפני התפלה (ועצמו"כ לאחר התפלות על הגאולה גם ביום הש"ק זה), תיכף ומיד ממש, „לא עיכבן כהרף עין"⁹³.

וכיון שהגאולה תבוא תיכף ומיד, ביום ראשון דר"ח טבת, יהי' העשירי בחודש יום טוב, כפס"ד הרמב"ם בסיום וחותם הלכות תעניות⁹⁴ „כל הצומות האלה עתידיים ליבטל לימות המשיח, ולא עוד אלא שהם עתידיים להיות ימים טובים וימי ששון ושמחה, שנאמר⁹⁵ כה אמר ה' צבאות גו' צום העשירי יהי' לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים".

שניכר במיוחד בפרטי דיני רה"ר בהלכות שבת, נעשה מעמד ומצב של כלות הנפש („כליא"), שמודגש בהכליון דיום השבת, „ויכולו"⁸⁴ מלשון כליון, וגם מלשון גמר ושלמות („כל"⁸⁵).

וכששבת חנוכה (שבו מודגש כללות הענין דחנוכה) חל בראש חודש, מודגשת עוד יותר ההוראה ד„מוסיף והולך" – שההוספה היא באין-ערוך לגמר⁸⁶, ועד באופן של חידוש ממש, בדוגמת החידוש דרגע המולד (ראש חודש, מלשון חידוש⁸⁷).

וחידוש גדול יותר כשר"ח הוא ב' ימים, שאז חל יום א' דר"ח בשבת, ובמילא שייך גם יום השני דר"ח⁸⁸ לשבת⁸⁹, כיון שבהפטר דיום השבת מזכירים גם את היום השני של ר"ח ע"י הוספת פסוק ראשון ואחרון ד„מחר חודש"⁹⁰ (משא"כ כשיום א' דר"ח חל ביום ששי, ויום ב' דר"ח חל בשבת) –

(84) בראשית ב, א. וראה אוה"ת עה"פ.

(85) ובהדגשה יתירה בשנה זו – הי' תהא שנת נפלאות בכל מכל כל. – ולהעיר מהשייכות המיוחדת למנחת שבת, „נחלת יעקב אביך", שנאמר בו „לא „בכל" או „מכל", אלא „כל" (ב"ב טז, סע"ב ואילך).

(86) „מוסיף והולך" – הוספה באופן של הליכה, שהליכה אמיתית היא באופן שבאין-ערוך למקומו (מעמדו ומצבו) הקודם (ראה סה"מ תר"ס ע' קז ואילך. ועוד).

(87) ראה ראב"ע בא יב, ב. ס' השרשים לר' יונה בן ג'נאח ולהרד"ק ע' חדש.

(88) עיקרו של ר"ח – שבו מתחיל מנין ימי החודש.

(89) נוסף על מעלתו מצד עצמו – „יום אחד", ש„הקב"ה יחיד בעולמו" (בראשית א, ה ובפרש"י – מבר"פ ג, ח).

(90) ראה בארוכה לקו"ש חל"ה ע' 187 ואילך.

(91) הושע יא, א.

(92) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

(93) מכילתא ופרש"י בא יב, מא. ועוד.

(94) שיעור הוי"מ דא' טבת.

(95) זכרי' ח, יט.

חנוכה

הוספה במצות צדקה לקירוב הגאולה

א. עוד יותר ומביאים בפועל את הגאולה האמיתית.

ולהוסיף, שימי חנוכה שייכים ביותר לגאולה האמיתית והשלימה - כי, הדלקת נר חנוכה היא לזכר נס השמן¹ שהי' במנורת בית המקדש כשנתחנך² מחדש ע"י החשמונאים, וזוהי ההכנה לבנין וחנוכת (והדלקת המנורה ב)ביהמ"ק השלישי³, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ב. המצוה שיש לה סגולה מיוחדת לקרב את הגאולה, היא, מצות הצדקה - "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה"⁴.

ומזה מובן שיש להוסיף עוד יותר במצות הצדקה, ומה טוב שההוספה בצדקה תהי' תיכף ומיד, כדי שגם הגאולה (שבאה ע"י מצות הצדקה) תבוא תיכף ומיד.

ובפרט שכיון ש"אין גו' אתנו יודע עד מה"⁵, הרי יתכן שהדבר היחיד שחסר להבאת הגאולה אינו אלא נתינת מטבעות אחדות לצדקה!...

ובלשון הרמב"ם⁶ - פס"ד להלכה -

(2) ראה שבת כא, ב ובפרש"י.

(3) ולכן נקראים ימים אלה בשם "ימי חנוכה" (מרדכי ואור זרוע הל' חנוכה ששכ"א. וראה הנסמן בלקו"ש חכ"ע ע' 235 הערה 6).

(4) ש"ב בית תפלה יקרא לכל העמים" (ישעי' נו, ז).

(5) ב"ב יו"ד, א. וראה תניא פל"ז.

(6) תהלים עד, ט.

(7) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

א. ...האמור לעיל שייך במיוחד לתקופתנו זו - שהתקוה והאני מאמין בכל יום שיבוא היא ביתר שאת וביתר עז, ועד שנראה במוחש הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו - שאז יהי' העולם כולו מואר באור האמיתי דהתגלות כבודו של הקב"ה בתכלית השלימותי.

ובימים אלה, ככל שמוסיפים יותר בעניני תורה ומצוותי⁷, "נר מצוה ותורה אור", כולל ובמיוחד ע"י הדלקת נר חנוכה, ובפרט באופן של "פירסומי ניסא" בכל העולם, ממהירים ומזרזים

שיחת יום א' כ"ד כסלו ה'תשנ"ב לאחר (תפלת מנחה*) והדלקת נר ראשון של חנוכה במעמד "פרסומי ניסא" עולמי**.

לילדים ולילדות ד. צבאות השם" שיחיו. סעיפים ו.ח. נדפס בסה"ש תשנ"ב ח"א ע' 191 ואילך.

(*) וללאחר) אמירת י"ב הפסוקים ומאמרי חז"ל - ע"י ילדי ישראל בכל קצוי תבל (ראה הערה הבאה).

(**) באמצעות שידור חי מכאן ע"י "לווינים" התאחדו רבבות מבני במקומות שונים בעולם [ומהם: בירושלים עיר הקודש ע"י הכותל המערבי, במאסקווא (רוסיה), בפריז (צרפת), במלבורן (אוסטרליה) ובהונג-קונג (סין)] - באופן ד, "לראות ולהראות" - במעמד הדלקת נר חנוכה (גם במקומות הנ"ל) והמשכו בשיחתו הקדושה של כ"ק אדמו"ר שליט"א (וראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 189 ואילך). המו"ל.

(1) ובלשון הרמב"ם בסיום וחזרתם ספר ההלכות - פס"ד להלכה - "באותו הזמן לא יהי' שם לא רעב ולא מלחמה ולא קנאה ותחרות (כ"א שלום ואחדות) . . ולא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד".

שברגע כמימרא באים „עם ענני שמיא“¹³ לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש השלישי.

וממשיכים בכל עניני חנוכה בהמקום שבו הדליקו נרות חנוכה בפעם הראשונה – ש„הדליקו נרות בחצרות קדש“¹⁴ (כפי שיאמרו תיכף בתפלת ערבית), ביחד עם ה„חנוכה“ דבית המקדש השלישי, והקרבת הקרבנות, החל מעניני הקרבנות השייכים לתפלת ערבית שנתתקנה כנגד אברים ופדרים¹⁵ שקרבים והולכים כל הלילה¹⁶, וההכנה ל„תרומת הדשן“ בעלות השחר¹⁷ (וכן המצוה ד„אש“¹⁸ תמיד תוקד על המזבח¹⁹).

והעיקר – שכל זה נעשה בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש.

[אח"כ אמר:] כיון שמתכוונים לתפלת ערבית, כולל ובמיוחד קריאת שמע של ערבית²⁰ שענינה קבלת עול

„צריך כל אדם שיראה עצמו . . . וכן כל העולם חציו זכאי וחציו חייב . . . עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה“, היינו, שפעולתו של יהודי אחד, מבוגר או ילד, שנותן פרוטה אחת לצדקה, גורמת לו ולכל העולם „תשועה והצלה“ דגאולה האמיתית והשלימה.

ג. ומצוה הבאה לידינו ממש עתה – יתנו לאחר תפלת ערבית לכאו"א מהנמצאים כאן שליחות-מצוה לצדקה – מטבע ושטר; מטבע – כדי לקיים מנהג ישראל (ש„תורה היא“⁸) לתת „מצות חנוכה“, ושטר – על מנת ליתנו לצדקה עבור דבר טוב או מוסד טוב.

ויה"ר שההחלטה וההודעה (לפני הנתינה בפועל)⁹ ע"ד נתינת שליחות-מצוה לצדקה כאן (ועד"ז בשאר המקומות ברחבי העולם ששומעים את הדברים) תכריע את הכף ותביא את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש, לפני תפלת ערבית.

ואז נמשיך במעמד ההתאחדות של כולנו יחדיו עם כל היהודים ברחבי העולם ששומעים את הדברים, ביחד עם כלל ישראל („בנערנו ובזקנינו גוי' בבנינו ובבנותינו“¹⁰) בכל מקום שהם בקצוי תבל – בביהמ"ק השלישי („מקדש“¹¹ אדני' כוננו ידיך¹²), כיון

(13) דניאל ז, יג.

(14) ראה לקו"ש חכ"ב ע' 255 ואילך.

(15) מהקרבות שמקריב אליהו לפני בנין ביהמ"ק – ש„אמרו עליו שהוא מקריב תמידין בבית המקדש אע"פ שהוא שמים“ (עש"מ (להרמ"ע מפאנו) מאכ"ח ח"ג סכ"ג).

(16) ברכות כו, ב.

(17) דמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ב הי"א.

(18) צו ו, א.

(19) נוסף על קיומה ברוחניות – שבלבו של כאו"א מ ישראל שנמשל למזבח צ"ל „אש תמיד“, ביום ובלילה (ראה גם לקו"ת דרושי סוכות עה, ד. דרמ"צ פה, א ואילך, „היום יום“ כ"ף אד"ש. ובכ"מ).

(20) להעיר מהרמז בהזמן דק"ש של ערבית, „מאימתי קורין את שמע בערבית משעה שהכהנים נכנסים לאכול בתרומתן“ (ריש

8) שו"ע אדה"ז או"ח סו"ס קפ. סתצ"ד סט"ז. הנסמן בלקו"ש חכ"ב ע' 56 הערה 2.

(9) ראה תענית ח, ב. שו"ע או"ח סו"ס תקעא.

(10) בא יו"ד, ט.

(11) בשלח טו, יז.

(12) ש„בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים“ (פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד).

מלכות שמים²¹ - מתאים לסיים בניגון שתוכנו הו"ע קבלת עול מלכות שמים - (והתחיל לנגן) „ניעט ניעט ניקאוואָ“.

לאחרי תפלת ערבית נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א לכאו"א מהילדים והילדות שיחיו, ואח"כ לכל הנוכחים שיחיו - מטבע של עשר סענט ושטר של דולר].

ברכות), שקשור עם הגאולה, כיון ש„אין לך תרומה של תורה אלא בא"י בלבד ובזמן שכל ישראל שם . . . כמו שהן עתידים לחזור בירושה שלישית" (רמב"ם הל' תרומות ספ"א).
(21) ברכות רפ"ב.

הוספה

בשורת הגאולה

ט.

בשעת אַ מענטש ליגט שטאַרק אין אַ געוויסע זאַך, איז דער טבע בן אדם, אַז בשעת עס קומען נאָך זאַכן זוכט ער און געפינט – צום אַלעם ערשטן – די נקודה משותפת מיט דער זאַך אין וועלכער ער ליגט (אע"פּ וואָס אין דעם קענען זיין נאָך ענינים, און ענינים עיקריים).

בנוגע צו אידן, ובפרט בסוף זמן הגלות (לאחרי וואָס כלו כל הקיצין¹, און כ"ק מו"ח אדמו"ר האָט מעיד געווען אַז מ'האָט שוין תשובה געטאָן און מ'האָט אַלץ פאַרענדיקט) – "ליגט מען" אין "אחכה לו בכל יום שיבוא"², אַז במשך כל היום (בכל יום) וואָרט מען און מ'בענקט נאָך דער גאולה האמיתית והשלימה.

און וויבאַלד אַז אידן קאָכן זיך אין ביאת המשיח – איז פאַרשטאַנדיק, אַז אין יעדער זאַך זוכט מען לכל לראש די שייכות מיט אחכה לו בכל יום שיבוא.

ובנדו"ד: שטייענדיק בימי החנוכה – איז הגם אַז חנוכה האָט אין זיך כו"כ ענינים – אונטערשטרייכט מען צום אַלעם ערשטן איר שייכות מיט דער גאולה: דער יו"ט קומט צוליב דעם נס פון פך השמן וואָס האָט פאַסירט בקשר מיט הדלקת המנורה אין ביהמ"ק, און דערנאָך איז געווען די חנוכה המקדש ע"י החשמונאים (פינו את היכלך וטהרו את מקדשך). דערמאָנט דאָס גלייך אַ אידן, און דאָס גיט ביי אים צו נאָכמער אין זיין אחכה לו בכל יום שיבוא און בנין וחנוכה ביהמ"ק השלישי, און הדלקת המנורה ע"י אהרן כהן גדול, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(1) סנהדרין צו, ב.

(2) נוסח "אני מאמין" (נדפס בכמה סידורים) – ע"פ לשון הכתוב חבקוק ב, ג. פיה"מ להרמב"ם סנהדרין הקדמה לפרק חלק היסוד הי"ב.

. . . ועד"ז איז אויך מובן בנוגע צו דער פרשה וועלכע מ'לייענט דעם שבת חנוכה: גלייך בשעת אַ איד הערט און דערהערט בקריאת התורה דעם וואָרט "מקץ" – כאַפּט ער זיך: אַהאַ! דאָס איז מרמז אויף דעם קץ הגלות, און קץ הימים און קץ הימין³, דער קץ הגאולה!

דערנאָך בשעת ער לייענט און הערט די הפטורה – "ראיתי והנה מנורת זהב כולה גו"⁴ – דערהערט ער גלייך אַז דאָס רעדט זיך וועגן די גאולה העתידה⁵!

די קריאה וועגן די נשיאים בכלל און וועגן נשיא לשבט ראובן בפרט – דערמאָנט אים גלייך אַז מ'וועט האבן די אַלע נשיאים בגאולה האמיתית והשלימה, און דעמולט וועט נתגלה ווערן ווי אידן זיינען דער "בכור" פון כל העולם כולו.

נר רביעי דחנוכה – דערמאָנט גלייך אויף דער גאולה הרביעית. ווען עס וועט זיין שלימות גילוי אלקות בכל ד' רוחות העולם.

(משיחות ש"פ מקץ, שבת חנוכה תנש"א)

(3) ראה אוה"ת ריש פרשתנו. לעיל ע' 15. וש"נ.

(4) זכר' ד, ב.

(5) מדרש – הובא בלקו"ת בהעלותך לד, סע"ב.

כאשר אדם שקוע בתוקף ("ליגט שטארק") בענין מסויים, הרי טבע בן אדם, שכאשר באים ענינים נוספים הוא מחפש ומוצא – לכל לראש – את הנקודה המשותפת עם הענין שבו הוא שקוע (אע"פ שיכולים להיות בזה עוד ענינים, וענינים עיקריים).

בנוגע לבנ"י, ובפרט בסוף זמן הגלות (לאחרי שכלו כל הקיצין¹, וכ"ק מו"ח אדמו"ר העיד שכבר עשו תשובה וסיימו הכל) – "שקועים" הם ב"אחכה לו בכל יום שיבוא"², שבמשך כל היום (בכל יום) מחכים

ומתגעגעים לגאולה האמיתית והשלימה.

וכיון שבנ"י עוסקים בלהט ("קאכן זיך") בביאת המשיח – הרי מובן, שבכל ענין מחפשים לכל לראש את השייכות עם "אחכה לו בכל יום שיבוא".

ובנדו"ד: בעמדנו בימי החנוכה – הגם שבחנוכה כלולים כו"כ ענינים – מדגישים לכל לראש את שייכותה עם הגאולה: סיבת היו"ט היא בשל נס פך השמן שאירע בקשר עם הדלקת המנורה בביהמ"ק, ואח"כ היתה חנוכת המקדש ע"י החשמונאים (פינו את היכלך וטהרו את מקדשך). הרי זה מזכיר ליהודי מיד, וזה מוסיף לו עוד יותר באחכה לו בכל יום שיבוא ובנין וחנוכת ביהמ"ק השלישי, והדלקת המנורה ע"י אהרן כהן גדול, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

. . . ועד"ז מובן גם בנוגע לפרשה שקוראים בשבת חנוכה זו: מיד כשיהודי שומע וקולט בקריאת התורה את המילה "מקץ" – מתעורר הוא: אהא! זה מרמז על קץ הגלות, וקץ הימים וקץ הימין³, קץ הגאולה!

אח"כ כאשר הוא קורא ושומע את ההפטורה – "ראיתי והנה מנורת זהב כולה גו"⁴ – הוא קולט מיד שהמדובר הוא אודות הגאולה העתידה!⁵

הקריאה אודות הנשיאים בכלל ואודות נשיא לשבט ראובן בפרט – מזכירה לו מיד שבגאולה האמיתית והשלימה יהיו כל הנשיאים, ואז יתגלה איך שבנ"י הם ה"בכור" דכל העולם כולו.

נר רביעי דחנוכה – מזכיר מיד את הגאולה הרביעית. הזמן בו תהי' שלימות גילוי אלקות בכל ד' רוחות העולם.

גה.

מהתגלות תורת חסידות חב"ד ע"י רבינו הזקן בי"ט כסלו הולך וניתוסף ביתר שאת וביתר עוז בכל שבעת הדורות דנשיאי תורת חסידות חב"ד, כולל ובמיוחד ע"י התייסדות ישיבת תומכי תמימים, חיילי בית דוד שיוצאים למלחמת בית דוד לנצח את אלה, אשר חרפו עקבות משיחך¹, ולהביא בפועל ההתגלות דוד מלכא משיחא², ובפרט בדורנו זה, שכבר נשלמו כל הענינים, וצריכים רק, "לפתוח את העיניים" ולראות ש"הנה זה (המלך המשיח) בא"³.

* * *

מההוראות מהאמור לעיל בנוגע למעשה בפועל:

כיון שנוסף לכך שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות, סוף הגלות, ודור הראשון של הגאולה, התחלת הגאולה, נמצאים אנו בימי סגולה השייכים להגאולה. יש להוסיף מיום ליום (כהוראת ימי חנוכה⁴ ש"מכאן ואילך מוסיף והולך"⁵) בהענינים המביאים את הגאולה בפועל ובגלוי.

ומהם:

חיזוק האמונה התשוקה והצפי' לביאת המשיח, עד כדי כך, שנרגש אצלו שכל זמן שמשיח צדקנו עדיין לא בא בפועל ובגלוי, ימיו חסרים, כדברי יעקב שאפילו מאה ושלושים שנה הם "מעט"⁶, כיון שעדיין לא באה הגאולה בפועל.

(1) תהלים פט, נב.

(2) ראה שיחת שמח"ת תרס"א – לקו"ד ח"ד תשפז, ב ואילך. סה"ש תש"ב ס"ע 141 ואילך.

(3) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

(4) ובאופן של פעולה נמשכת גם לאחר ימי חנוכה – שהרי "מעלין בקודש ו(עאכו"כ ש)אין מורידין" (שבת כא, ב).

(5) שבת כא, ב. שו"ע או"ח סתרע"א ס"ב.

(6) ויגש מז, ט.

ועוד ועיקר: להוסיף בלימוד והפצת פנימיות התורה (ותורה בכלל – ענינו של יעקב), שמן (רוזין דרוזין) שבתורה, באופן שמאיר „על פתח ביתו מבחוץ”⁷, „יפוצו מעינותיך חוצה”⁸, „עד דכליא רגלא דתרמודאי”⁷.

(משיחות ש”פ מקץ, שבת (ו’) חנוכה, אדר”ח טבת תשנ”ב)

(7) שבת שם.

(8) משלי ה, טז.

לעילוי נשמת

ר' נתנאל ב"ר אפרים ע"ה נסים

נפטר ביום ט"ז סיון ה'תשס"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת דבורה בת אסתר תחי' נסים

לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת

גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה

נדפס ע"י ילדיהם

ר' עמוס וזוגתו מרת רישא שיחיו נסים

ר' אפרים וזוגתו מרת מריטה שיחיו נסים

ר' דוד וזוגתו מרת אורה שיחיו בורק

*** * ***

לעילוי נשמת

ר' שלמה ב"ר יוסף ע"ה קרמרמן

נפטר ביום ט' מ"ח ה'תשס"ח

וזוגתו מרת רבקה לאה ב"ר נחום ע"ה קרמרמן

נפטרה ביום י"א שבט ה'תש"פ

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י ילדיהם

ר' עמוס וזוגתו מרת רישא שיחיו נסים

ר' נחום יוסף שיחי' קרמרמן

ר' גרשון שמואל וזוגתו מרת רונית שיחיו קרמרמן

ר' מרדכי יצחק וזוגתו מרת גיטל שיחיו אפסל

לזכות
ר' שלמה אשר הלוי שיחי' גאלדנער
ליום הולדתו, ג' טבת

*

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

הי' שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*
To Dedicate This Publication
In Honor Of Your Family Or A Loved One
For More Info. Call:
(718) 753-6844 or (323) 934-7095
or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:
<http://www.torah4blind.org>

TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095